

DGCC

Golfvereniging De Drentsche

ZEIJDE LINKS

Uitgave maart 2026/1
Jaargang 23

DE DRENTSCHE

MEUBEL
STOFFEERders

DIJKEMA

SCHUIMRUBBER
SPECIALISTEN

Het Bidfood Gevoel

Bidfood, dé online groothandel voor foodprofessionals
Een groothandel die de hele foodwereld dichtbij brengt. Van de mooiste versproducten tot alles wat nodig is om te bereiden en te serveren. Met de inspiratie en aandacht die het verdient. Alles om foodprofessionals succesvoller te maken met het beste eten en drinken.

Bidfood Waar professionals elkaar vinden

bidfood.nl

Colofon

Redactieadres
Ten Oeverstraat 13
9489 ZH Zeijerveen

E-mail
mediacie@dedrentsche.nl

Redactie
Eric Afman
Ingeborg van den Broek
Koen Hazekamp
Chris Vegter
Joke van der Ven

Vormgeving
Eric Afman

Foto omslag
Eric Afman

Ontwerp cover en kopjes
Bert Blanke

Drukwerk
ProPress

Secretariaat
Tel. 0592 379 680
www.dgcc.nl

ZeijdeLinks
is een uitgave van
Golfvereniging De Drentsche
i.s.m.
Drentsche Golf & Country Club

*De redactie is niet verantwoordelijk voor
de inhoudelijke bijdragen van leden.*

DE DRENTSCHE

Een nieuwe lente, een nieuw lid van de Mediacommissie. Chris Vegter is zijn naam, hij neemt het stokje over van Jeroen Bosman. Hoe Chris zijn weg naar de redactieburelen heeft gevonden, vertelt hij verderop in dit nummer. Welkom, Chris! Hij is niet het enige redactielid met een nieuwe status, we zijn verheugd dat Ingeborg is verkozen tot Golfer van het Jaar. Van harte gefeliciteerd, Ingeborg!

Natuurlijk hebben we vooral aandacht voor leden buiten onze redactie, zoals Irma Reinds, die paragolf bij ons onder de aandacht wil brengen. We horen van Michel van Zijl hoe het hem als pro vergaat. De jeugdleden hebben weer iets speciaals meegemaakt: een nachtwedstrijd (nou ja, aan het begin van de avond). Dat betekent spelen met lichtgevende balletjes. En ook bij de jeugd is er iemand gekroond: Matthew Tierney is de nieuwe Jeugdgolfer van het Jaar. Ook mooi is de nieuwe bestemming van de oude matrassen van de lodge, zij hebben hun weg gevonden naar Oekraïne. Een mooie actie!

Over stokjes overnemen gesproken: we hebben Willem Schuurman gevraagd of hij de natuur bij ons op de baan wil belichten. Zijn specialiteit is vogels, dus daar zullen we de komende tijd vast een hoop over leren. En dat is dan weer een mooi bruggetje naar opleidingen, in het bijzonder de cursus tot teaching pro die Marijn de Lange volgt. Tenzij hij te lang bij parende padden blijft hangen.

De greenkeepers zijn weer volop en hard aan het werk om onze baan in topconditie te brengen voor een nieuw seizoen vol wedstrijden of gewone rondjes. Die wedstrijden worden met liefde georganiseerd door leden als uzelf. Hoe mooi is het dan om ook rekening te houden met hen door op tijd te zijn of indien nodig op tijd af te melden. Bart geeft een voorbeeld van hoe het soms gaat. Maar als alles goed verloopt is er juist veel plezier te beleven. En ook daar leest u alles over.

Tot slot mogen we nóg twee leden feliciteren: Gerda Koster en Jan Rooda. Zij zijn als winnaars uit de bus gekomen bij de Dr. Putter-puzzel. Toppers!

Kopij

De volgende ZeijdeLinks zal in juni 2026 verschijnen. Uw kopij graag **uiterlijk 27 mei** in de mailbox van mediacie@dedrentsche.nl.

Van het bestuur

Heerlijk in de zon op het terras achter mijn huis, kijk ik even terug op de afgelopen maanden. We hebben wederom een mooi winterseizoen qua wedstrijden achter de rug.

De baan heeft wel veel te verduren gehad, veel sneeuw en water met als gevolg dat we de afgelopen tijd regelmatig niet konden spelen, die tijd is nu achter de rug.

De greenkeeping maakt weer overuren om de baan in topconditie te krijgen, maar zij worden regelmatig erg verdrietig als ze de vele pitchmarks, uitgeslagen divots en onaangeharkte bunkers tegenkomen. Mensen, laten we als leden ook zorgen dat de baan in topconditie blijft, dus repareer pitchmarks, hark de bunker aan en leg divots terug ook al is het niet van u. De Doedag van 20 maart jl. was weer een groot succes.

Er is door een grote groep vrijwilligers veel werk verzet. Het bestuur is erg trots op de grote groep vrijwilligers die onze vereniging rijk is en die op vele gebieden binnen de vereniging en voor de BV werkzaam zijn. We kijken vooruit naar een mooi zomerseizoen.

Het bestuur wenst de competitieteams alvast heel veel plezier en succes.

Golfer van het Jaar Ingeborg en Jeugdgolfer van het Jaar Matthew

Op 23 maart jl. heeft de ALV weer plaatsgevonden en is Ingeborg van den Broek als Golfer van het Jaar gehuldigd. Matthew Tierney de jeugdgolfer van het jaar, is tijdens een jeugdevent gehuldigd.

De lezing van dr. Venema, dermatoloog van het WZA, bracht voor veel leden interessante informatie. Het bestuur wenst jullie veel golfplezier toe, tot gauw op de baan.

Reina van Dijk
Secretaris

Le Vigneron-Derk Bleker
Wijnkoper
Levigneron.nl

Paragolf

Chris Vegter

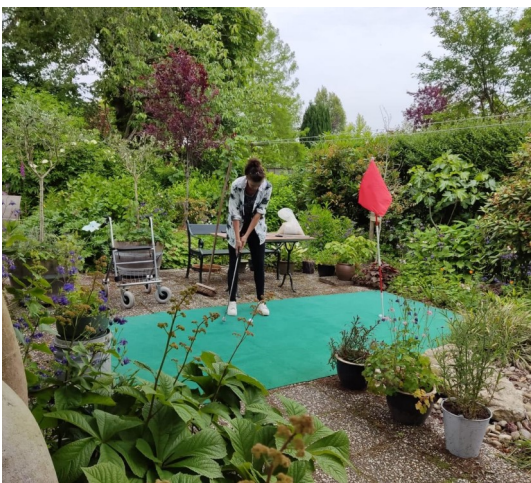
‘Het is soms best lastig als je een fysieke beperking hebt,’ zegt Irma Reinds. ‘Helemaal als die beperking ook nog onzichtbaar is.’

Naast me zit een vrouw, die heel sportief oogt en waarbij je zeker geen fysieke beperking verwacht. ‘Ik heb een probleem met mijn evenwicht,’ legt Irma uit. ‘Ik kan bijvoorbeeld geen trap aflopen. Naar boven lukt wel, maar als ik naar beneden moet, val ik.’ Het gaat bij Irma niet om een aangeboren beperking. Die van haar is het gevolg van een herseninfarct. Veroorzaakt door een hartprobleem. Daarvoor sloeg ook gordelroos nog bij haar toe. ‘Mijn energie en mijn coördinatie zijn daardoor nogal beperkt.’

En toch golf je?

Irma knikt en vertelt dat ze voor haar infarct al golfde. En behoorlijk goed ook. Ze won weleens wedstrijden. Toen ze na haar ziekenhuisopname in juni 2022 thuiskwam, probeerde ze in haar tuin weer te putten. ‘Ik heb achterin een kleine putting green. Daar wankelde ik met mijn rollator naartoe. En als er dan een balletje in de hole verdween, voelde ik me zo blij.’ Het heeft Irma heel veel moeite en doorzettingsvermogen gekost om weer te leren golfen. ‘Daarbij heb ik veel gehad aan Niels Hommes.’ Hommes is Pro bij golfpark De Hildenberg in Appelscha. ‘Van Niels kreeg ik training op maat. Hij keek vooral wat ik nog wel kon. Zo put ik tegenwoordig met één hand. Dat doe ik bij het chippen soms ook.’

Maar hoe gaat het dan met je balans en evenwicht tijdens het golfen?

‘Gebeurt er te veel om me heen, dan word ik duizelig. Als ik bijvoorbeeld een ruimte binnenkom waar veel mensen zijn, moet ik beslist niet om me heen kijken, dan raak ik uit balans. Op die momenten loop ik met een stok. Bij het afslaan vraag ik mijn flightgenoten of ze niet willen bewegen, anders word ik draaierig in mijn hoofd.’

Is dat ook de reden dat je aan Paragolf doet?

Opnieuw knikt Irma, ze legt uit dat golfen met een beperking niet overal mogelijk is. Daarom is ze naast lid van de Drentsche ook lid van de Semslanden. Daar is een aparte afdeling Paragolf.

In Nederland noemen we sporten voor gehandicapten vaak G-sport. We kennen G-voetbal en G-tennis. Bij golf wordt het ook wel GVG genoemd: golf voor gehandicapten. Door de paralympics komt de term paragolf meer ‘in Schwung’.

Wat is er anders bij paragolf?

‘Dat je op aangepaste manier kunt golfen,’ verduidelijkt Irma. Mensen die niet goed kunnen lopen, gebruiken een golfscooter. Ook paramotions bieden vaak uitkomst. Dat is een elektrische golfdriewieler voor mensen die niet zelfstandig kunnen staan. En heel belangrijk zijn ook de buddy’s die de paragolfers helpen en ondersteunen.

Zou je als besluit, zelf nog iets kwijt willen over paragolf?

‘Ik ben nog niet lang lid en weet er niet zo veel van, hoor. Maar ik vind het heel fijn dat de mediacommissie aandacht besteedt aan paragolf. Bij de Drentsche ken ik meer mensen met een beperking. Het is goed dat daar aandacht voor is. Mensen komen zo uit hun isolement. Beperkingen worden zichtbaar. Misschien ontstaan er daardoor contacten. En wie weet waar dat weer toe leidt.’

Met het oog op de natuur

Willem Schuurman

Even voorstellen. Mijn naam is Willem Schuurman, al jaren lid van de golfclub, trouw deelnemer aan de herenmiddagen (lid van de commissie) en ook een fervente vogelaar. Ik heb af en toe een stukje geschreven, samen met Joop Klok, over de vogelkastjes op onze baan, hoe we ze onderhouden, wat de bezetting is en welke soorten we tegenkomen in de kastjes.

ZeijdeLinks heeft me recentelijk benaderd met de vraag of ik wat vaker over de natuur op de Drentsche zou willen schrijven, temeer ook omdat Siemen de Jong gestopt is met zijn bijdragen. Na even nadenken leek het mij wel een aardige taak om vooral de vogels op onze baan wat meer onder de aandacht te brengen van onze golfers.

Er valt heel wat te vertellen over onze baan en het groot aantal soorten vogels die je met een beetje geluk en kennis kunt horen en zien. De jaarlijkse telling die begin mei gedaan wordt, laat zien dat het aantal soorten groot is, vaak tellen we meer dan 50 verschillende soorten.

Maar, genoeg daarover, het is bijna lente en ik wil dit eerste stukje wijden aan vogels in de lente en de zomergasten die langzaam terugkeren van hun overwinteringsgebieden in Zuid-Europa en Afrika. Onze baan, met al haar grotere en kleine biotopen, biedt ruimte aan een groot

aantal zomergasten en de eerste die jullie tijdens je rondje kunnen horen zijn de *Tjiftjaf* en de *Fitis*, twee onopvallend bruin gelige vogeltjes maar met een karakteristieke zang. De Tjiftjaf roept onvermoeibaar tjiftjaf, tjiftjaf, als je even oplet echt niet te missen, en de *Fitis* heeft een mooi riedeltje dat van hoog naar laag gaat. Wat later in de lente, eind maart-april, zien we steeds meer zomergasten terugkeren en territoria claimen. Bij de wat grotere waterpartijen is de *Rietgors* een vaste klant; hij is zo groot als een *huismus* en zit vaak boven op rietstengels waar hij zijn wat saaie liedje zingt. Kenmerkend is zijn 'witte sjaal' rond zijn nek. Niet te missen zijn de *Visdiefjes* en *Scholeksters*.

Tjiftjaf

Rietgors

Visdiefjes met hun kenmerkende felle, rode snavel, zwarte kap en prachtig wit verenkleed zien we elk jaar weer bij de waterpartij bij het terras van het clubhuis. Prachtig hoe ze boven het water heen weer schieten en plotseling duiken om met een visje in hun snavel weer boven te komen. Ze broeden op het schiereiland met de ruwe begroeiing, rechts van rood negen, waar ze in een ondiepe kuil twee tot vier eieren leggen tussen mei-juni. Dat geldt

Visdiefje

ook voor de luidruchtige *Scholekster* die je op de hele baan rondom waterpartijen kunt tegenkomen, maar met name ook bij het clubhuis. Ook de *Scholekster* maakt zijn nest in een ondiepe kuil, waarin hij twee tot drie eieren legt tussen april -juli. De *Scholekster* is een grote, luidruchtige en agressieve maar prachtige vogel met zijn oranje snavel en zwart-wit verenkleed die elk jaar weer broedt op onze baan en later in het jaar hopelijk met een aantal jongeren rondscharrelt langs de waterkant.

Tenslotte wil ik nog een soort noemen die helaas nog niet op onze baan gezien is: de *Wielewaal*.

Ondanks zijn felle kleuren en unieke zang blijft de *Wielewaal* meestal verborgen in dicht struikgewas en hoge boomtoppen. Je ziet hem soms van de ene naar de andere boom vliegen maar het is zijn unieke zang (klinkt ongeveer als 'Dudeljoo') die zijn aanwezigheid

Het is de avond van 7 maart. Samen met een grote groep jeugd en hun ouders zit ik in het clubhuis van de Drentsche. Iedereen luistert aandachtig naar Beppy, die mij eerder heeft gevraagd om de jeugdcommissie vanavond een handje te helpen. Het is namelijk de opening van het nieuwe jeugdseizoen. En, zo blijkt al snel, er is genoeg te vertellen en te doen.

De avond begint met een warm welkom als iedereen binnendruppelt. De jeugd heeft na de winter een hoop om over bij te praten. Hier en daar worden handen geschud of wordt er geknuffeld. Als iedereen zit, krijgen we een portie friet en een snack naar keuze voorgezet. De opkomst is goed, zo blijkt ook uit de borden friet, die maar blijven komen. En met de smaak lijkt ook niet veel mis, want de meeste borden gaan kastschoon weer terug. Als iedereen is uitgegeten, begint Beppy te vertellen...

De jeugdcommissie is blij dat er zoveel mensen naar de opening van het nieuwe jeugdseizoen zijn gekomen, zo vertelt Beppy. Voor het nieuwe seizoen staat de jeugdleden weer veel leuk te wachten. Midden maart beginnen de jeugdlessen weer, (bijna) alle data van de wedstrijden zijn bekend, en er zullen ook weer jeugdteams deelnemen aan de competitie. Een bomvol programma, en daarom zal de jeugdcommissie ouders en kinderen - net zoals vorig jaar - op de hoogte blijven houden via Whatsapp.

Dat bomvolle programma begint deze avond al, zo blijkt uit Beppy's verhaal. We gaan nachtgolven en naderhand zal, naast de winnaar, ook de titel van Jeugdgolfer van het Jaar 2025 worden uitgereikt. Dat is een eervolle titel voor de jeugdspeler met zijn of haar handicap verbeterd heeft, of veel wedstrijden heeft gespeeld of gewonnen.

De kinderen en hun ouders gaan vlot daarna de baan in, ieder team met twee verlichte golfballen op zak. Sommigen halen lampjes tevoorschijn, maar met name de familie Smith lijkt heel goed voorbereid. Isaac en Levi lopen rond met glowsticks in de schoenen en om de armen en zijn daarmee twee opvallende figuren - zelfs in het donker. Bij het lezen van de uitnodiging ging een lichtje branden: er liggen thuis nog glowsticks in een la! Het perfecte modeitem voor nachtelijk golfen.

Naderhand spreek ik de jongens weer. Zowel de ouders als de jongens zelf hebben het heel gezellig gehad. Omdat de ouders en kinderen samen een foursome speelden met twee of drie personen, kwam iedereen aan de beurt en was het golfen ook goed te doen. Het hielp de jongens daarbij ook dat ze in het verleden al eens negen holes nachtgolf hebben gespeeld. Een ding blijft onveranderd: 'Een vliegend balletje zie je niet!' Veel andere flights komen ook al glimlachend binnen. Het nachtgolven is een succes!

Samen met Maarten Jan Broelsma, onze voorzitter, reikt Beppy daarna de prijzen uit. Eerst mogen Harmen en Luuk naar voren komen. Zij winnen het nachtgolven en deden slechts 17 slagen over vier holes. Zij zagen licht in de duisternis, kun je toch ook wel stellen. Daarna wordt Matthew naar voren geroepen. Hij is veel te vinden bij jeugdwedstrijden, verlaagde zijn handicap onlangs naar 35,4, en liep in 2025 maar liefst 26 qualifying-kaarten. Hij mag zich dan ook, tot zijn eigen

verrassing, Jeugdgolfer van het Jaar 2025 noemen. Gefeliciteerd Matthew, je hebt het verdiend!

Kort na de uitreiking pakken de meesten langzaam in. Een ding is mij wel duidelijk: de jeugdgolfer hebben hun doelen goed voor ogen. Binnen het golf, maar ook daarbuiten. In het voorbijgaan hoor ik een jeugd lid zeggen: 'Ik wil graag vroeg naar bed vanavond, want dan kan ik morgen om vijf uur de Formule 1 zien!' Als dat geen toewijding is, dan weet ik het ook niet meer.

Golfen met plezier, groeien naar succes

Ingeborg van den Broek

Het golfseizoen is voor Michel van Zijl inmiddels weer begonnen. De eerste wedstrijd op de Pro Golf Tour zit er alweer op en daarmee is ook zijn derde jaar op deze tour gestart. Een seizoen dat opnieuw in het teken staat van reizen naar toernooien, trainen en verder groeien als speler.

Een van de grootste veranderingen van het afgelopen jaar zit volgens Michel vooral tussen de oren. 'Ik ben mentaal rustiger geworden. Vroeger kon ik in de baan nog wel eens een heethoofd zijn, nu probeer ik dingen beter te relativeren.' Daarbij helpt het om niet meer 24 uur per dag alleen met golf bezig te zijn. 'Ik ben nog steeds enorm gefocust op mijn sport, maar ik zoek ook bewust afleiding buiten golf. Zie het een beetje als hobby's naast je werk. Bijvoorbeeld een potje padel of gewoon iets anders doen in mijn vrije tijd.' Die balans zorgt voor meer plezier in het spel en dat is volgens hem essentieel. 'Uiteindelijk moet je het wel leuk blijven vinden. Het is natuurlijk werk en werk is niet altijd leuk, maar het golfen zelf moet geen 'moetje'

worden.' Gesprekken met een coach en sportpsycholoog hebben hem daarbij geholpen.

Voelt hij zich ondertussen een echte tourspeler? 'Tourspeler' klinkt voor mij nog steeds als iemand op de DP World Tour,' zegt hij lachend. 'Daar ben ik nog niet. Maar op deze tour voel ik me wel echt thuis.' Dat komt ook doordat je de banen, de organisatie en natuurlijk ook de andere spelers steeds beter leert kennen. Met 21 toernooien op de kalender zijn de spelers een groot deel van het jaar samen onderweg. 'Het voelt daardoor een beetje als een tweede familie.'

Dat rondreizende bestaan heeft volgens Michel veel mooie kanten. 'Je komt op prachtige plekken en speelt op banen van hoge kwaliteit. Daarnaast leer je veel verschillende culturen kennen.' Tegelijkertijd is dat leven minder glamoureuus dan het soms lijkt. 'Van buitenaf lijkt het misschien allemaal luxe, maar uiteindelijk ben je er voor je werk en heb je ook gewoon een budget. Dus soms zit je in een eenvoudig

hotel en het reizen zelf kan best vermoeiend zijn.' Bovendien ben je regelmatig langere tijd van huis. 'Je mist soms dingen met vrienden en familie.'

De voorbereiding op het seizoen verliep dit jaar niet helemaal ideaal. Door sneeuw en vorst was er in de winter op de baan weinig mogelijk. 'Hier kon ik niet zo veel doen,' vertelt Michel. 'Wel veel op de range gestaan en gewerkt aan kleine veranderingen in mijn swing.' Kort voor de start van het seizoen trok hij daarom nog voor een paar dagen naar België om het korte spel te trainen en de baan in te gaan. 'Dat helpt om weer ritme te krijgen voordat de toernooien beginnen.' Daarnaast heeft hij met fitness veel aandacht besteed aan zijn fysieke training. 'Ik merk nu dat ik makkelijker afstand maak.'

Dit seizoen speelt Michel op zowel voor hem bekende als nieuwe banen, iets wat volgens hem een leuke dynamiek geeft. Ook staan er drie toernooien in Nederland op het programma vanuit The Dutch Swing, waaronder op De Gelpenberg. 'In eigen land spelen is toch anders. Er komen vaak meer mensen kijken en dat is leuk.'

Ook bespraken we de doelen voor het komende seizoen. Een belangrijk aspect van een succesvol seizoen is voor hem dat hij plezier houdt op de baan. 'Ik heb gemerkt dat als je met plezier speelt, de scores vaak vanzelf volgen.' Tegelijkertijd heeft hij ook een concreet doel voor ogen: een plek in de top 60 van de

Pro Golf Tour-ranking. Vorig jaar eindigde hij op plaats 121. Om punten en prijzengeld te verdienen moet een speler tijdens een toernooi eerst de zogeheten 'cut' halen. Na twee dagen blijven alleen de beste 40 spelers van een veld van ongeveer 156 spelers over voor de laatste ronde. Om echt stappen te maken op de ranglijst moet je dat meerdere keren per seizoen doen. Zijn doel is daarom om dit jaar regelmatig die cut te halen en zo stap voor stap richting de top 60 te klimmen.

Tot slot vroegen we Michel wat hij jonge golfers van de club zou meegeven die dromen van een profcarrière. Zijn advies is duidelijk: 'Zorg altijd dat je een studie afrondt of een goed back-upplan hebt, want slechts een klein percentage haalt het uiteindelijk als professional.' Maar minstens zo belangrijk is plezier. 'Heb vooral plezier in wat je doet. Niet alleen in het spelen, maar ook in het trainen. Maak het leuk voor jezelf, speel wedstrijdes en geniet ervan. Dat heb ik zelf vroeger altijd gehad en ik merk nu pas echt hoe belangrijk dat eigenlijk is.'

Le Vigneron-Derk Bleker
Wijnkoper
Levigneron.nl

Wil ik dat wel?

Chris Vegter

Al een paar jaar ben ik lid van de Drentsche. Speel twee keer per week met vaste mensen. Heb daarnaast nog een paar leuke golfvrienden en lees met veel plezier de ZeijdeLinks. Afgezien van het beperkte cirkeltje waarin ik me begeef, heb ik het erg naar m'n zin op onze golfbaan.

Op een dag, tijdens een rondje, vroeg een golfvriend of ik niet in een commissie wilde. Er was een vacature in de redactie van de ZeijdeLinks.

Ik bleef staan en keek hem aan. Even voelde ik de neiging om resoluut mijn hoofd te schudden. Had ik tijdens mijn werk al niet genoeg in werkgroepen, commissies en directieberaden gezeten?

'Jij vindt schrijven toch leuk,' ging mijn golfmaat verder. Ja, daar had hij een punt. Om met Paulien Cornelisse te spreken: 'Taal is best mijn ding'. Als dat niet zo was, had ik natuurlijk nooit die 34 kinderboeken en de taallesmethode kunnen schrijven. Maar om nou in een commissie te stappen? Wil ik dat wel?

Ik pakte mijn tee en legde zorgvuldig mijn bal erop. Mijn golfvriend begreep het gebaar en vroeg niet verder. Ook tijdens de koffie in het clubhuis kwam hij er niet op terug. Ons gesprek ging zoals gewoonlijk over golf, onze relaties, kunst en creatief bezig zijn.

Op de terugweg naar huis, ik ga altijd op de fiets, dwarrelde de vraag van mijn golfvriend ineens weer mijn hoofd binnen. Opnieuw vroeg ik me af, wil ik dat wel?

Thuis, na een fietstochtje van zeventien minuten door het Arboretum en langs de vaart, startte ik mijn computer op. Eerlijk gezegd was ik benieuwd wie er in de mediacommissie zaten. Ik vond hun namen en googelde verder. Het bleek een gemengd gezelschap, waarover op het net behoorlijk veel te vinden was. Het

viel me op, dat ook hun leeftijden varieerden, wel allemaal vrij jonge mensen. Ik trok de conclusie dat ik daar, als bijna 74'tiger niet echt bij zou passen.

Een paar week later speelde ik opnieuw met die golfvriend. 'k Had net een mooie par op Rood 2 gespeeld, toen hij vroeg of ik er nog over had nagedacht.

Ik vond dat een rare vraag na zo'n fraaie par en keek hem waarschijnlijk wat onnozel aan.

'Over de mediacommissie,' verduidelijkte hij.

Ik knikte. 'Ja, maar 't is niks voor mij,' antwoordde ik. 'Heb even gegoogeld, maar het zijn allemaal jongere mensen en het kost vast ook veel tijd.'

Zwijgend liepen we verder naar Rood 3 en sloegen af. Twee prachtige drives. Mijn bal landde op de heuvel en die van hem er zelfs ruim overheen. Heel tevreden liepen we de hoge tee af.

'Je kunt toch altijd vragen hoeveel tijd die commissieleden erin stoppen,' begon mijn golfvriend weer. 'Je hoeft niet direct ja te zeggen.'

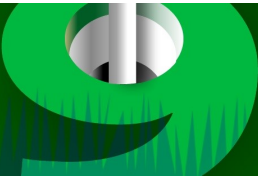
Na nog een paar goede slagen en twee strakke putts, mijn vriend een par en ik een bogey, nam ik een besluit. 'Oké,' zei ik, terwijl ik mijn putter in de tas liet zakken, 'dan stuur ik de mediacommissie binnenkort wel een mailtje.'

'Hoeft niet,' antwoordde mijn golfvriend. 'Ik ken de voorzitter, geef wel door dat ze jou kan bellen. Ik heb jouw telefoonnummer.'

Een paar dagen later nam Joke contact met me op. Al snel hadden we een prettig en geanimeerd gesprek over golf én de mediacommissie. Ook kreeg ik uitgebreid antwoord op mijn vragen. En Joke nodigde me uit voor de redactievergadering van 20 februari. Nog steeds twijfelde ik. Pas ik wel in zo'n groep, vroeg ik me af. Sluit mijn schrijfstijl als kinderboekenschrijver wel aan bij die van hen? En... wil ik dat wel? Inmiddels heb ik na 20 februari op die laatste vraag een antwoord.

Of het nu komt door de verrukkelijke borden snert, de hapjes en drankjes, de openheid of de gastvrijheid, ik weet het niet. Maar bij deze commissie merk ik wat Daan, onze pro, in de ZeijdeLinks van juni 2024 ongeveer verwoordde: "Bij onze club heb je niet, zoals bij veel andere clubs, allemaal eilandjes van zzp'ers, vereniging en eigenaren. Hier hebben we het gevoel dat we het samen doen. Mét en vóór elkaar."

Vandaar nu in deze ZeijdeLinks mijn eerste bijdrage als lid van de mediacommissie.

holes met...

Joke van der Ven

Het plezier spat van hem af! Geen wonder dat echt alle kinderen zijn gymlessen leuk vonden. Van zijn olijke toet krijgen niet alleen kinderen energie, het werkt aanstekelijk voor iedereen die met hem speelt, leeft of werkt. Het mooiste moment in zijn leven? 'De geboorte van mijn kinderen natuurlijk! De adrenaline die er toen vrijkwam!' Hij kan het bijna nog niet geloven, terwijl zijn oudste dochter toch al zestien jaar is. 'Toen de tweede werd geboren dacht ik, schiet nou op, dan kan ik het zelf nog aan mijn dochter vertellen, voordat...' 'Nou ja, zo dus', voegt hij er lachend en bijna verontschuldiging aan toe. Aan het woord is Golfpro in spé: Marijn de Lange. Dit jaar begonnen aan zijn PGA Holland opleiding in Tilburg. Een man die energie geeft. Gewoon omdat hij zo in elkaar zit. Een man ook met een groot sociaal hart. Gewoon omdat hij zo is.

We lopen Geel. Marijn, WHS 6.8, slaat af met een ijzer 4 en legt de bal op een kleine honderd meter van de vlag.

Geen driver, Marijn?

Marijn: 'Eh nee, dat heeft Sven (Korver) me ook wel eens gevraagd, want dan lig je dicht bij de green, maar ik vind het zo beter voor mij.' Hij is net terug van een weekje Portugal waar hij op verschillende banen heeft gespeeld. Ook de baan waar de club deze winter weer naar toe gaat voor een Golfreis met een groeiende groep leden.

Je vertelde dat je aan het 'omscholen' bent tot golfpro. Wat maakt dat je dat doet?

Marijn: 'Hiervoor was ik gymdocent op het basisonderwijs, maar ik heb heel veel last van oorsuizen in één oor, noem het tinnitus. En als je dan buiten bent en de wind waait langs je ene oor en het andere suist als een dolle, dan hoor je niet veel meer. Ook in de gymzaal is dat natuurlijk geen pretje, daar klinkt alles sowieso scherp en hard.'

Ok, altijd gymdocent geweest?

Marijn: 'Nee. Ik ben ná de

Academie voor Lichamelijke Opvoeding (ALO) meteen als buurtsportcoach aan de slag gegaan bij de gemeente Groningen, bij de afdeling Maatschappelijk Juridische Dienstverlening (MJD). Daar heb ik bijna tien jaar lang allerlei sport- en evenementenactiviteiten georganiseerd voor kinderen, jongeren in achterstandswijken. Jongeren die anders gewoon op straat zouden hangen. Dan moet je denken aan straatvoetbalwedstrijden die we dan in verschillende wijken speelden. De finale organiseerden we dan op de Grote Markt. Met heel veel publiek was dat natuurlijk geweldig voor die jongeren. Of we organiseerden zeilwedstrijden in de zomer op het Paterswoldsemeer. Erg leuk, want deze groep kinderen had nog nooit een kans gehad om op een zeilboot te varen. Ik heb dat echt tien jaar lang met héél veel plezier gedaan.'

Totdat?

Marijn: 'Nou ja, dan kom je na tien jaar een jonge man tegen die je eerder bij sportwedstrijden hebt gezien. Een enthousiaste knul. Nu had hij een andere afslag genomen. Zijn zus was inmiddels verloofd met een drugsdealer, dus ja, daar ging hij dan ook maar in mee. Dan denk je wel eens: waar doe ik dit voor. En soms ben je ook een dief van je eigen portemonnee. Dan doe je het zó goed dat de gemeente zegt: 'Het gaat nu zo goed, daar kan wel even wat minder naar toe.' Een voorbeeld: jaren geleden werd er in het winkelcentrum in Beijum met oud en nieuw echt alles vernield wat er maar te vernielen viel. Daarop werden

wij ingeschakeld, als preventie voor dit soort calamiteiten. Wij hebben het oud en nieuw erop een fantastisch wijkfeest georganiseerd. Er was geen enkele vernieling. Vervolgens vindt de gemeente dat het een succes is en dus 'was het probleem opgelost'. Meerdere dingen bij elkaar maakten dat ik na tien jaar koos voor het vak waar ik in eerste instantie voor was opgeleid: gymdocent. Bij een basisschool.'

En dat vond je leuk?

Marijn kijkt me wat verbaasd aan. 'Leuk? Hartstikke leuk! Echt alle groepen! Dan organiseerde ik

bijvoorbeeld een spel met James Bond en dr. No. Dr. No zat op een stapel matten met trefballen en een groep leerlingen moest dan James Bond helpen en de ballen bij dr. No met allerlei trucjes wegnallen. Op de achtergrond had ik dan de muziek uit de film, dus ja, zie je het voor je?’

Jazeker. Maar dat is toch heel anders dan de gewone gymlessen?

‘Marijn: ‘Ja, maar ik probeer eigenlijk bij elke les die we doen iets bijzonders te bedenken. Of ik maak gebruik van video delay bij het salto springen. Kinderen kunnen zichzelf dan enkele seconden later op het scherm voorbij zien komen, zodat ze de aanwijzingen beter begrijpen. Er zijn weleens ‘gewone’ gymlessen, bijvoorbeeld aan de ringen of over de kast, maar dan probeer ik er altijd een vernieuwend element aan toe te voegen.’

Dat is jouw stiel?

Marijn: ‘Ja, ik denk het wel. Ik probeer elke keer een andere invalshoek te vinden.’

Het zal je niet mee zijn gevallen, om daarmee te stoppen. Bovendien krijg je nu met een heel andere doelgroep te maken.

Marijn, overduidelijk geraakt: ‘Nee... maar weet je, dan moet je keuzes gaan maken. Die heb ik nu gemaakt en we gaan dit jaar kijken hoe en wat het wordt. En’... op dat moment lichten zijn ogen op: ‘Kijk, ook bij het golfen ga ik zeker verrassende vormen vinden...’

Je bent net begonnen met je opleiding?

Marijn: ‘Ja, in januari bij de PGA Holland in Tilburg. Er is

maar één plek in Nederland waar je die opleiding kunt doen, dus niet echt naast de deur, nee. Op dit moment loop ik stage hier op de baan, onder andere bij de winterlessen. De opleiding voor Golfpro C duurt een half jaar. Dan moet je in wedstrijd verband een gemiddelde score hebben van 9 of lager. Daarna ga ik door voor Golfpro B, dat duurt twee jaar. Dan moet je een gemiddelde score hebben van max. 6.’

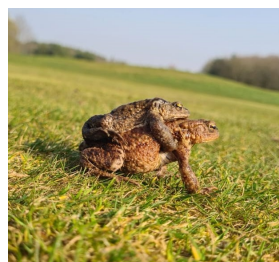
Daar is je vrouw ook mee akkoord gegaan, denk ik?

Marijn: ‘Jazeker, daar hebben we het uiteraard over gehad.’

Midden op de fairway van Geel 8 staat Marijn stil. ‘Kijk, een paar padden.’

Het blijken liefhebbende padden te zijn, of misschien beter gezegd, parende padden. Martijn duikt meteen met telefoon in de hand op z’n knieën en maakt er onderstaande prachtige foto van. Bij de brug naar het eiland is het een drukte van belang. We zien wel tien padden die een of meerdere vrouwtjes bespringen. ‘Ai, daar wordt er wel eentje verkracht’, is het nuchtere commentaar van Martijn.

Hij sluit de ronde af met een strakke par. Een pro in spé die past bij de cultuur van de Drentsche. Het hart op de juiste plaats en met een scherp oog voor mens en omgeving. Alsof het zo moest zijn.

Uitbreiding handicarts, maar wanneer?

Jos Waindrich

Vorig jaar kreeg ik af en toe een signaal van een lid dat er geen handicart voor haar of hem beschikbaar was. Erg vervelend natuurlijk. Ook voor de mensen van de receptie van de DGCC is het vervelend om nee te moeten verkopen. Reden om afgelopen najaar drie extra handicarts bij de Stichting Handicart aan te vragen. Wat de stichting betreft op zich geen probleem. We voldoen aan alle voorwaarden, ook de financiële.

Toch kan ik nog niet zeggen wanneer ze geleverd worden. In elk geval is duidelijk dat ze niet tegelijk komen. Wat is het probleem? De stichting heeft jaarlijks de mogelijkheid om naast de vervanging van afgeschreven handicarts te investeren in een

uitbreiding met twintig nieuwe handicarts. Daarmee moet in de uitbreiding bij alle aangesloten golfverenigingen in Nederland worden voorzien. U begrijpt het al. De vraag is veel groter dan het aanbod. Voor ons betekent het dat we in de loop van het jaar in elk geval één extra handicart tegemoet kunnen zien. Als het meezit mogelijk zelfs een tweede. Wanneer ze geleverd gaan worden is nu nog onduidelijk. Wat dat betreft wordt er een beroep gedaan op uw geduld. Maar zeker is dat we op termijn van acht naar elf handicarts gaan. En als de behoefte groter blijkt, gaan we verder uitbreiden.

Jos Waindrich
Consul Stichting Handicart

Van de greenkeepers

Joke van der Ven

'We hebben soms een kort geheugen. Vorig weekend was de baan nog dicht vanwege de natheid, nu (3 maart) wil iedereen weer de baan op. En dan is het ook nog een teleurstelling dat er nog geen handicarts gebruikt kunnen worden.' André Turkstra, hoofdgreenkeeper, zegt het met een knipoog. De lange winter is achter de rug en zowel de greenkeepers als de golfers kijken uit naar een nieuw seizoen. André zit er relaxed bij. André: 'Ik weet natuurlijk ook wel dat het stralend weer is, maar ja, de baan is nog wel erg nat...'

Wat voor spectaculaires heb je op de planning voor komend jaar, André?

André: 'Nou, geen spectaculaire dingen om het zo maar eens te zeggen. Deze zomer worden alle paden geasfalteerd, dus alles van Wit en Rood. Wij, Vos Golf & Sport, doen al het voorwerk, dus uitgraven, puin instorten en trillen of platwalsen. Daarna komt het asfalt erop. We doen het deze keer echt in de zomer, een droge periode, en niet zoals vorig jaar in het najaar, dan laten die zware machines te veel sporen na.'

Dat was het?

André: 'Nou, op zich is dat al een forse investering hoor. Maar daarnaast blijven we voortdurend bezig met de drainage van Rood en Wit. Wit blijft sowieso qua natheid een lastige lus, dat is lastig te veranderen. En op Geel 6, die verhoogde nieuwe tee, gaan we een betonnen trap plaatsen, dat is te kwetsbaar nu.'

En de engerlingen?

André: 'Aan de engerlingen zelf doen we niets. De bestrijdingsmiddelen van vroeger mogen niet meer en het werken met aaltjes luistert zo nauw, dus dat je die precies op het juiste moment uit moet zetten bij de larfjes, dat het eigenlijk geen doen is en heel duur. De schade van de engerlingen komt met name van kraaien, die de losse zoden eraf trekken. Als er kale plekken zijn, zaaien we in of plaatsen we graszoden.' *Met hoeveel medewerkers zijn jullie nu bezig?*

André: 'Het hele jaar zijn we met z'n vieren actief. Arjan, Ronnie, Patrick en ik. Van de zomer komen er nog drie à vier bij: Evert, misschien nog één of twee jaar, Simon, Luchienus en Robin. Robin vertrekt misschien wel naar de marechaussee, dat vinden wij jammer, maar voor hem is het misschien wel goed. Het

wordt voor ons steeds moeilijker om, noem het maar seizoenwerkers te vinden. Überhaupt wordt het steeds moeilijker om medewerkers te vinden. Dat zie ik voor de komende jaren echt wel als een probleem.'

Helpt de robotisering daarbij?

André: 'Voor een deel. Die robotisering zet wel verder door. Op dit moment hebben we twee grote fairwaymaaiers. Dat gaat op zich prima, tenminste als er niet een golfer zijn tas klem voor de maaier zet. Dan stopt-ie natuurlijk, maar als dat te lang duurt, moet ik erheen om hem opnieuw op te starten.' Op zijn telefoon kan hij altijd zien waar de maaiers staan of dat er een probleem mee is.'

André: 'Dan hebben we op de driving range nog een grote raper en een grote maaier. Die zijn echt geweldig! Dat bespaart ons echt heel veel tijd. Daarnaast is er een robotmaaier bij de lodge en twee bij de putting green. En mogelijk komt er ook dit jaar nog een robot op de rest van de Par 3. Er zijn trouwens

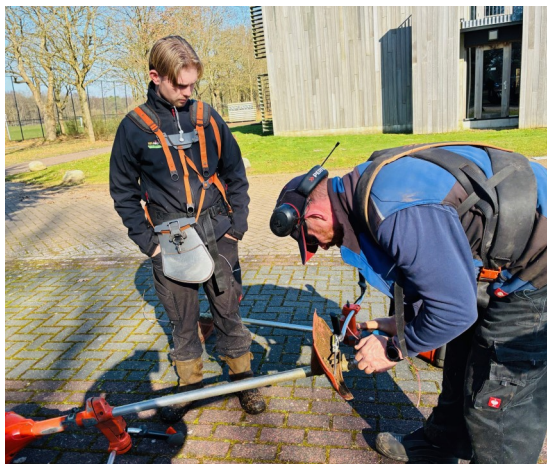

ook al robots die de bunkers harken. Het probleem is op dit moment de accu's. Die gaan niet zo lang mee, dus waar moet je ze allemaal steeds opladen. Als dat probleem is opgelost dan gaat het als een speer verder.'

Mag ik zeggen dat je er relaxed en bijna stralend bijzit?

André: 'Met een 'big smile', dat mag natuurlijk. Het gaat ook veel beter dan vorig jaar en het jaar ervoor. Toen had ik veel privéproblemen en die zijn nu voor een groot deel achter de rug. Dus ja, ik voel me wel happy, ja!' Hij zegt het met een glimlach van oor tot oor.

Buiten maak ik nog wat foto's van Arjan en Robin. André hoeft niet zo nodig, maar duidelijk is wel dat er weer een hecht team staat. Óp naar een prachtig zomerseizoen! Waarin we opnieuw kunnen genieten van misschien wel de meest verrassende wedstrijd van

het seizoen, georganiseerd door diezelfde greenkeepers!

Geen bagtags

Eric Afman

Voor wie het nog niet heeft gelezen in Golfdashboard: er is een wijziging doorgevoerd die de leden raakt. Voor sommigen simpelweg geen enkel probleem, voor anderen het einde van hun collectie (zie foto). En voor degene die (zoals vorig jaar) alle dik anderhalf duizend bagtags op alfabetische volgorde zou moeten leggen, echt een bak werk minder. De DG&CC meldde het zo:

'Het nieuwe jaar is weer begonnen en normaal gesproken ligt er dan een nieuwe bagtag voor u klaar bij de receptie. Van oudsher hangen alle leden zo'n bagtag aan hun golftas, onder andere om aan de marshal kenbaar te maken dat men lid is van onze club. In de huidige digitale wereld is de bagtag echter een wat achterhaald hulpmiddel geworden. De marshal kan tijdens zijn ronde op de iPad zien wie er in de baan lopen en of men lid is of niet. Daarnaast worden de meeste leden herkend door onze marshals. Mocht een lid niet direct herkend worden, dan kan de marshal altijd vragen om de digitale pas op de telefoon te tonen.'

'We merken bovendien dat ongeveer 40% van de leden de bagtag niet ophaalt. In totaal moeten wij als golfclub circa 1.600 bagtags laten produceren voor onze (Par 3) leden. In een tijd waarin we steeds bewuster omgaan met het milieu en plastic afval, hebben we daarom besloten om dit jaar — bij wijze van experiment — geen bagtags uit te geven. Met deze proef willen we onderzoeken of we met de huidige digitale middelen en bestaande controles het ongeoorloofd ('zwart') spelen op de baan voldoende kunnen blijven tegengaan.'

Het lijkt nog wel even te duren, maar voor je het weet is het zover. Volgend jaar viert onze golfvereniging opnieuw een lustrum. Het vijfde alweer, dus 25 jaar de Drentsche. Dat gaan we vieren! Hoe, dat vertellen we nog niet. Maar daar komt nog wel verandering in!

De Lustrumcommissie (Reina, Gretha, Janny, Ruud, Tineke, Gerda, Beppy en Eric) is er een tijdje druk mee bezig en zal dat voortdurend blijven om van het eerste tot en met het laatste event een memorabel feest te maken. Dus hou volgend jaar alvast vrij... 😊

Maak van wedstrijdleiders geen wedstrijdlijders

Bart Snijders

Woensdagmiddag, 16.00 uur.

De inschrijftermijn voor de wedstrijd a.s. zondag verloopt. De inschrijving heeft drie weken open gestaan, je kon je aanmelden voor een gewenste tee, met wie je wilt spelen, en of je mee-eet. Helder toch? De wedstrijdleiders gaan die avond aan de slag met de indeling: soms individueel, soms een tweebal, soms een vierbal.

Vooraf bij vierballen is het altijd weer de vraag of er complete viertallen ingedeeld kunnen worden, wel zo leuk als de wedstrijd een format heeft voor viertallen zoals de stampotwedstrijden.

Vaak twee lussen (9 x 4 per lus = 72 deelnemers), regelmatig willen meer mensen meedoen wat erg leuk en gezellig is; dan staan er dubbele flights op een starthole.

Na de indeling, waar rekening gehouden is met alle wensen; wie met wie, gewenste tee, gewenste starthole (graag dichtbij clubhuis i.v.m. blessures etc.) wordt een e-mail naar alle deelnemers verstuurd met de wedstrijd informatie, de starthole, de flightindeling, de spelvorm en de meldingstijd (bij Shotgun minimaal 45 minuten voor de starttijd). Helder toch?

Nadat de mail is verstuurd en de wedstrijd is vrijgegeven zodat de startlijst ook in Golfdashboard te zien is kijken de wedstrijdleiders elkaar tevreden aan, hopen op een mooie wedstrijd en mooi weer.

Een half uur na publicatie appt X dat ze ziet dat ze ingedeeld is, maar ze kan helemaal niet dit weekend: oké, dan halen we je eruit, geen probleem. Wedstrijd depubliceren, X uitschrijven en verwijderen, wedstrijd publiceren.

Donderdag twee mails van de Weco, daar gaan de mails eerst naartoe.

In mail 1 meldt A dat hij zich toch echt opgegeven had met B, maar niet ingedeeld staat op de Gele lus met B. Hoe zit dat?

Startlijst en inschrijvingen controleren: B heeft zich niet ingeschreven: oohh, ik had met B wel afgesproken, nou wil jij mij dan uitschrijven, dan kom ik niet. Oké, geen probleem. Wedstrijd depubliceren, A uitschrijven en verwijderen, wedstrijd publiceren.

In mail 2 vraagt C of het mogelijk is dichtbij clubhuis te mogen starten, C dacht echt dat dat bij inschrijving gevraagd is.

Oké, gaan we bekijken, maar bij de inschrijving staat echt niets over de starthole.

De wedstrijdleiders besluiten om niet direct te wijzigen, maar te wachten, misschien komen er nog

meer vragen.

De wedstrijdleiders geven aan de horeca door wie zich heeft opgegeven om na de wedstrijd mee te eten. Soms kop soep, soms stampotmaaltijd, soms plate met consumptie, koffie en bonbon. De keuken kan dan op tijd bestellingen doen.

Zaterdag belt D dat er helaas iets tussengekomen is en niet kan meedoen zondag. Oké, halen we je eruit.

Zondag, wednesdaydag. Start om 13.30 uur.

Z belt om 10.00 uur met de mededeling dat de hele flight niet komt vanmiddag. Een flightgenoot is ziek geworden en de anderen hebben in overleg besloten dan ook niet te komen. Jammer, hadden jullie je opgegeven met eten? Nee?, Oké dan hebben we daar geen probleem.

De wedstrijdleiding gaat alsnog met deze en de eerdere wijzigingen aan de slag, soms zijn er leden die zich als reserve hebben gemeld, soms stapt een wedstrijdleader zelf uit om de flight weer compleet te krijgen. Helaas lukt dat niet altijd.

Om twaalf uur plakken de wedstrijdleiders de stickers op de kaarten, printen de start- en inschrijflist, voor alle duidelijkheid ook nog een A-viertje met wedstrijdformat, verplicht uitholen, plaatsen. Ze nemen een kop koffie en gaan achter de balie staan met de kaarten en het betaalapparaat.

Langzaam maar zeker wandelen de deelnemers binnen, vragen nog een keer naar het wedstrijdformat, of er uitgeholed moet worden en of er geplaatst mag worden.

Het A-viertje biedt uitkomst.

Om 13.00 uur maakt de wedstrijdleiding zich op om af te sluiten en zich voor te bereiden op de wedstrijd. Y wandelt binnen en wil zich melden: 'Ik ben toch mooi op tijd, we starten pas over een half uur, en ik begin op Geel 1, tijd zat'. Ja maar wij willen ons een beetje voorbereiden. Oohh ja, niet aan gedacht, sorry.

De wedstrijdleiders slaan nog een paar balletjes en drukken om 13.00 uur op de toeter voor de start van de Shotgun. De kaart van E is niet uitgegeven, niet gekomen.

Na de wedstrijd veel verhalen, invullen van de kaart in Parrow, E opzoeken, omdat er nog betaald moet worden. 'Ja, sorry, was de tijd vergeten.'

Gelukkig wordt er geholpen door met het systeem ervaren spelers zodat de wedstrijdleiding niet alleen voor de invoerproblemen staat.

Bij de prijsuitreiking worden de winnende flights

opgeroepen om hun prijs in ontvangst te nemen. Flight 6 heeft de tweede prijs maar er zijn al twee leden vertrokken.

Helaas: niet aanwezig zijn is geen prijs. Nog even een foto van alle prijswinnaars maken en de wedstrijd afsluiten, resultaat publiceren en opruimen.

De keuken meldt dat het eten klaar staat en men aan tafel kan.

Bij het aanschuiven blijken er twee couverts 'te veel' te zijn. Controle op de inschrijflijst geeft aan dat S en T zich wel hebben opgegeven, maar niet aan tafel zitten.

Ze zijn zich van geen kwaad bewust en zijn ervan overtuigd zich niet te hebben opgegeven voor het eten. Ze besluiten dan maar mee te eten omdat er wel afgerekend moet worden.

Om half zes nemen de wedstrijdleiders afscheid van de baan en gaan voldaan naar huis.

Op naar het volgend weekend.

We doen het graag, we zijn er voor de spelers, maar we zouden graag willen dat er iets meer nagedacht wordt over hoe al die kleine aanpassingen een grote berg werk kunnen opleveren.

Vijftig boxspring bedden naar Oekraïne

Joke van der Ven

Het kwam niet helemaal uit de lucht vallen, maar opeens was het er dan toch: het idee om de 50 boxspring bedden met matras uit de Lodge te doneren aan een opvanghuis voor gewonde soldaten uit Oekraïne. De vader van Paul Kamstra steunt het project 'Eyes on Ukraine', een non-profit organisatie die zich inzet voor het monitoren en verbeteren van de situatie in Oekraïne door middel van drones en andere hulpmiddelen. In een plaatsje in de omgeving van Lviv wordt een groot opvangcentrum voor oorlogsslachtoffers en hun partners en kinderen gerealiseerd. Gezinnen komen er bijeen in de derdelijnszorg, waar soldaten na de oorlog behandeling krijgen voor PTSS en revalidatie.

Paul: 'We weten dat ze erg blij zijn met de bedden, die rechtstreeks van Assen naar de omgeving van Lviv zijn vervoerd. We zijn een lang weekend, van 14 tot 16 februari bezig geweest om al die bedden en matrassen uit de Lodge te halen en in de vrachtwagen te stoppen. Dat was een stevige klus waaraan mijn vader, mijn broer en mijn zoon allemaal hebben meegewerkt. Ook kregen we op de dag van transport geweldige hulp van de greenkeepers en vrijwilligers. We vinden het mooi om zo ook een steentje bij te dragen aan het leed dat daar al ruim vier jaar lang wordt geleden.'
Voor wie belangstelling heeft voor de stichting: kijk op

de site <https://eyesonukraine.eu> wat er allemaal gebeurt en wat uzelf misschien ook nog zou kunnen bijdragen.

Vanuit onze club vinden we het een bijzonder en zeer gewaardeerd initiatief!

CHECK NU HOE JE VOORUIT KOMT MET JE HUIS

Gratis energieadvies, energielabel én
isolatiebudget van € 500 voor je huis

CHECK 'T OP
RABO.NL/VOORUIT

de coöperatieve
Rabobank

Vrijwilliger in het zonnetje

Chris Vegter

Honderdtwintig zijn er! Dat is ongeveer één op de tien. Best veel eigenlijk.

We hebben het over de vrijwilligers bij onze club. Je ziet ze bezig in het bos, tijdens de 'Doedag' in commissies of het bestuur. En sommigen zijn zelfs op meerdere gebieden actief.

Waarom ben jij vrijwilliger geworden?

Beppy Lobeek zet haar kopje neer en begint enthousiast te vertellen.

'Eerlijk gezegd moet ik altijd iets te doen hebben. Dat is mijn hele leven al het geval. Werken, fietsen, wandelen of zoals nu bezig zijn als vrijwilliger.'

De roots van Beppy liggen in de Achterhoek. In haar dorp was sprake van echte naoberschap. Als iemand hulp nodig had, dan was je er voor elkaar. 'Ik kom uit een gezin met elf kinderen en we hadden paarden. Iedereen droeg z'n steentje bij.' Van haar moeder heeft ze een paar specifieke dingen geleerd. Die tracht ze zelf zoveel mogelijk in praktijk te brengen. Vrijgevigheid en genieten van het leven.

'Mijn moeder zei altijd: Geniet van het leven, je bent veel langer dood dan dat je leeft.'

Als jong meisje gaf Beppy al gymles. Ze kon zelf goed gymmen en toen er een trainer gezocht werd, bood zij zich aan. Met een paar vriendinnen volgde ze een cursus en ging voor de groep staan. Later begon ze in Zuidlaren haar eigen bedrijf. Alles op het gebied van beweging, bewegingsbanken en sportmassage.

En wat doe jij nu zoal binnen de Drentsche?

Op het gezicht van Beppy verschijnt een grote glimlach.

'Ik ben voorzitter van de Jeugdcommissie, help als spotter tijdens de Tulip Golf Challenge. Ben lid van de lustrumcommissie en maak als starter gasten wegwijs op de golfbaan.'

Beppy vertelt vol passie dat ze met Ingeborg en César de jeugdcommissie vormt. Samen regelen ze de lessen. Coördineren ze de wedstrijden van de Jeugdkei. Zijn ze betrokken bij het Noordelijk Jeugd Golftoernooi en de jeugdcompetitie. En elk jaar organiseren ze een speciaal uitje voor de jeugdleden. Deze keer is dat een nachtwedstrijd.

Dat is best veel, hoe krijgen jullie dat met z'n drieën voor elkaar?

'Omdat we het met plezier doen. We krijgen er alle

drie energie van, denk ik.'

De jeugdcommissie merkt ook dat de ouders erg betrokken zijn. Dat stimuleert. Als je hen vraagt om te helpen, wordt er niet vaak nee gezegd.

Kom je zelf nog wel aan golfen toe?

'Jazeker, ik golf drie keer per week. 'k Vind het heerlijk.'

Een reis door Ierland heeft ervoor gezorgd dat Beppy verslingerd is geraakt aan golf. Haar zoon liep daar stage. In Ierland zijn heel veel golfbanen. Toen ze na het bezoek aan haar zoon terug was in Zuidlaren, is ze lid geworden van Golfclub de Compagnie in Veendam. Dat ze nu lid is in Assen, heeft voor een groot deel te maken met Geert, haar huidige relatie. Ze ontmoetten elkaar tijdens een kookcursus.

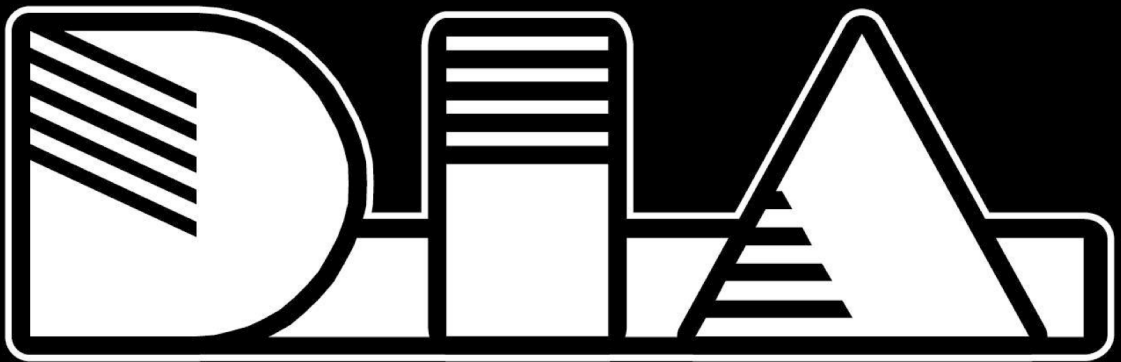
'Het bleek dat Geert ook golfde,' glundert Beppy. 'En een gezamenlijke hobby zorgt natuurlijk wel voor een speciale band, hé.'

Bedankt voor het fijne gesprek en je inzet voor de Drentsche, Beppy. En ook dank aan Geert voor het aanbrengen van zo'n betrokken en enthousiaste vrijwilliger.

**0% ALCOHOL,
100% SPORT PLEZIER
VERKRIJGBAAR IN HET CLUBHUIS**

*Met trots voor u gebrouwen.
Geen 18, geen alcohol.*

LICHT, GELUID & BEELD

Verkoop - Verhuur - Installatie

Australiëweg 8 - 9407 TE Assen
Tel. 0592 - 342098

**Samen maken we er
iets moois van!**

www.dialgb.nl

Uit je dak?

Wilt u ook eens echt **culinair** uit uw dak gaan? Bij HANOS vindt u het grootste **assortiment** voor food professionals onder één dak. Food, non-food en heel veel vers.

Het belang van de klant staat voorop. Een **persoonlijke** benadering met een groot gevoel voor **service**, daar gaan wij voor.

Welkom in de wereld van HANOS!

HANOS
INTERNATIONALE HORECA GROOTHANDEL

Delicatessen • Dranken • Veel Vers • Wild • Non Food • Snacks • Food

HANOS Groningen - Bornholmstraat 56 - 9723 AZ Groningen - Tel. (050) 597 36 00

www.hanos.nl

VOS = DESIGN

STORE / INTERIEUR STUDIO / ARCHITECTUUR

VOS.DESIGN

Laan Corpus den Hoorn 100, Groningen, T 050 - 5244 244, www.vos.design

Airshot

B. Kattegorie

Voor het eerst sinds tijden had ik een ronde op niveau van mijn handicap gespeeld. Tevreden met mezelf en welwillend naar mijn omgeving zat ik lekker onderuitgezakt in een van de makkelijke fauteuils die ons clubgebouw rijk is. Een lekkere kop koffie en zicht op de worstelingen bij het putten op 'achttien' was alles wat ik me op dat moment wenste. In gedachten afgezonderd van de wereld kwam een: 'Hallo, is deze stoel vrij?' als een onwelkome onderbreking. Naast mij nam een man plaats. Goed onderhouden maar wel op z'n retour.

De onrustige blik in z'n ogen verried dat hij wat op z'n lever had. Als je mijn rust nu komt verstoren met een pijnlijke tien slagen uit de bunker ben ik weg, dacht ik nog, maar dat bleek niet zo te zijn.

'Heb je wel eens een golfreisje gemaakt?' Een vlaag van afschuw trok over zijn gezicht, waarvan de betekenis me later duidelijk werd. Op dat moment negeerde ik het omdat er maar weinig nodig is om mijn enthousiasme op dat punt op te wekken. Hartstikke leuk, leuk gezelschap, leuke locatie, lekker eten, lekker zonnetje, mooie golfbanen, mooie natuur, de ultieme ontspanning voor lichaam en geest.

Dat zijn ervaringen haaks op de mijne stonden, werd me al snel duidelijk.

'Je lijkt me 'n beetje uit het lood te staan. Hoe komt dat?' vroeg ik. Het leek of de man met z'n blote hand de stroomdraad met de tweetwintig erop had vastgepakt.

'Nou, heb je pen en papier? Denk aan 'The Shining' van Stephen King. Denk aan het verhaal van de tien kleine 'gekleurden'? Denk aan 'n absurde mix van beiden. Het begon al in het vliegtuig. De avond ervoor hadden een paar jolige mannen uit ons gezelschap een vrijgezellenfeestje gehad. Niet veel verder gekeken dan de rand van hun bierglas. De stemming (en het percentage) hadden ze meegenomen. In polonaise en onder luid 'en voor de piloot nog eenmaal troelala' liepen ze door het gangpad. Aankloppen bij de cockpit met de roep dat ze met het oog op de veiligheid het roer maar beter konden overnemen. Dat zorgde voor enige onrust, maar het liep pas goed uit de hand toen één van hen uitgelaten zei: 'Moet je eens opletten' en een voorbijsnellende stewardess liet struikelen. In volgorde: bovenkast, rug- en armluning, schoen met ijzerbeslag. Tandem door de lip, hersenschudding, blauw oog, knieschijf ontwricht en arm uit de kom. Man is overmeesterd en bij aankomst overgedragen

aan de hermandad. Zit nog steeds vast. Samen met zijn twee kompanen.'

In de veronderstelling dat het peil van ellende het plafond al bereikt had, wilde ik al afsluiten met: 'Ach, wat erg', maar dat bleek wel erg voorbarig.

'Door al dat gedoe kwamen we diep in de nacht bij het hotel aan en werden, moet ik toegeven, niet erg welwillend ontvangen door de nachtportier en een beveiligger. Dat was echter nog geen excuus voor wat er toen gebeurde. Een aantal van ons waren door de omstandigheden van de reis zo 'opgefokt', dat er binnen de kortste keren een woordenwisseling ontstond, waarbij de inhoud ervan beperkt bleef tot woorden met de diepte van een bakplaat. Door enig trekken en duwen viel een vrouw ruggelings in het zwembad met een nogal lage waterstand. Gevolg was dat ze met twee gebroken ribben en verrekte kruisbanden afgevoerd moest worden naar het ziekenhuis. De man aan wie ze zich in haar nood had vastgegrepen, kwam er met wat schade aan zijn gebit vanaf. Aangepast eten na een bezoek aan de tandarts werd voor de rest van de trip als een goede oplossing gezien.

De portier kwam nog verhaal halen bij Annie die hem met haar polyester beautycase had geslagen en Harrie beloofde de beveiligger nog dat ze allemaal op 'Wereldierendag' aardig tegen hem zouden doen. Onjuist, volgens Harrie. Het bleef nog lang onrustig. Tegen vijven konden we naar de kamer.

Het verhaal was het 'Wat naar nou' stadion voorbij en had inmiddels mijn volledige aandacht. 'Wat hebben jullie veel shit (excuus) meegemaakt. Je kunt er wel 'n stukje over schrijven', betoonde ik m'n medeleven. 'Daarna ging alles toch wel goed, hoop ik?! Goed hotel. Lekker eten. Mooie baan' dacht ik terug aan eigen plezierige herinneringen.'

'Nou, laat ik het zo zeggen, de organisatoren hadden nogal goedkoop ingekocht. Het hotel was concurrentie aangegaan met een hotel in de buurt en de strijd was in het nadeel van ons hotel uitgevallen. Ben je wel eens in een hotel geweest waar tientallen jaren niets aan gedaan is?! Nou, betonrot regeert! Goed voor de sloopkogel!

Heeft nog eens twee mensen van ons de trip gekost. De een leunde op z'n balkon te ver naar voren. De gietijzeren afscheiding was voorbij de houdbaarheidsdatum. Consequentie: de rest van de tijd in een rolstoel. Nu moet ik er wel bij zeggen dat

DÉ GOLFSPECIAALZAAK VAN HET NOORDEN

360golf

Balkengracht 12B
9405 CG Assen

360golf.nl